

for at være den rigtige, og som den ærede Taler nu nævnte, nemlig, at han indkommer med et Lovforslag, angaaende en anden Ordning af dette Forhold. Jeg vilde ønske dette saameget mere, som det for mig bestandigt har været uklart, hvorledes den ærede Taler mener, at man egentligt skal indrette Oppebørselsforvaltningen. For at belyse dette, skal jeg blot nævne to Exempler. I Viborg er der, saavidt mig bekendt, ikke nogen saa stor og formuende Kjøbmand, at han kan overtage Oppebørslerne; men i Viborg Amtstuedistrict er der ikke blot 10,000, men 12,000 Statteydere. I Ringkjøbing er der heller ikke, efter hvad jeg veed, nogen saa formuende Mand, at han er istand til at overtage Opkrævningen; men lad det nu Alt være, som det vil — jeg vil ikke gaae videre ind paa Realiteten af Spørgsmaalet —, men det er ganske klart, at jeg aldrig har tænkt paa at modsætte mig Indbringelsen af et saadant Forslag, at jeg aldrig, ei heller i denne Retning, har holdt paa Stabilitet i Lovgivningen, — og at sige, at det nuværende Ministerium vil gjøre Lovgivningen uforanderlig, det forekommer mig at være den mindst begrundede Betydning, man kan gjøre mod det. Men noget ganske Andet er det, at man modsætter sig den Hensigt, man har tilkjendegivet ved Forslaget, nemlig: at begrænse en Lov om en Pengebevilling, for at fremtvinge en Lovgivning om en anden Gjenstand.

A. Sage: Jeg nægter ikke, at det er en meget stor Skuffelse for mig, at vi ere komne ind paa en Debat i saa høje Toner om dette meget uskyldige Endringsforslag; jeg siger Skuffelse, fordi jeg troede, at dette Endringsforslag skulde blive antaget ligesaa eenstemmigt, som det andet blev forkastet. Det har ingenlunde ligget i min Tanke, at vi herved paa en Maade skulde ville fremtvinge Love; det forekommer mig, at vor Ret og vor Indflydelse med Hensyn til Lovgivningen bliver lige stor, hvad enten vi sætte 2 Aar eller 5 Aar. Vor Bevæggrund har ganske simpelt været den, at, da vi fik dette Lovforslag meget sildigt og med saa Dplysninger, og der saaledes kun levedes os ringe Tid til at undersøge det, saa meente vi, at vi paa ingen Maade kunde paatage os

at bestemme, hvorvidt disse Contoirholdsopbdg-gjorelser vare de rigtige eller ikke; at vi derfor nødtigt vilde binde os til at indrømme dem paa mere end 2 Aar, det synes mig alene kunde være Grund nok. Men ved at tage dette indskrænkede Maaemaal have vi tillige tænkt os at kunne udtrykke, at vi ikke fandt den Maade, hvorpaa Statterne opkræves, hensigtsmæssig, at det derfor var ønskeligt, om vi i Løbet af 2 Aar kunde komme til at forhandle med Regjeringen om en Reform i dette Opkrævningsvæsen, og at det maastee vilde være lettere og see langt bedre ud, at man satte 2 Aar istedetfor 5 Aar, idet de 5 Aar jo let kunde komme til at betyde for alle Bedkommende, at dette Forhold skulde være uforanderligt, idetmindste i den Tid. Naar vi mindes, at Opkrævningen af de Skatter, der komme ind paa Amtstuerne, koster over 90,000 Rd. om Aaret, foruden den Deel, der for denne Forretning maa falde paa Pensionsvæsenet, saa fortjener det dog idetmindste Overveielse, om man ikke kunde komme ind paa et andet System, og, hvad nu navnlig Contoirudgifterne angaaer, er det ingenlunde givet, at Amtstuerne Regnskabsvæsen er saaledes indrettet, at disse Udgifter virkelig ere nødvendige. Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) omtalte, saavidt jeg forstod, som Exempel paa, hvormegit en Amtsforsvalter kunde reformere sit Contoirhold, at afvøde Statsraad Schjern, da han kom til Nyborg som Amtsforsvalter, foresandt 9 Mænd paa sit Contoir, men endte med 1, og at han, da han ansattes her i Kjøbenhavn, foresandt et meget stort Antal, men endte med 2. Ligger det altsaa i en forkeert Maade at føre Regnskabsbøgerne paa, saa vilde der ikke være nogen Nødvendighed til at bevilge disse store Contoirudgifter. Alene af den Grund, uden at komme ind paa det store Spørgsmaal, som den ærede Minister har reist, og det forekommer mig uden Nødvendighed, synes det mig rigtigst at blive staaende ved de 2 Aar; det er jo forøvrigt ikke en Sag af overveidende Betydning.

Bregendahl: Jeg skal dog tillade mig at bemærke til den ærede sidste Talers Foredrag, at, naar han erkjender, at det ikke er en